

det indtræffer. Skulde det virkelig hændte, at en enkelt By blev forholdsvis saa overordentlig medtaget, f. Ex. af Kolera, at man fandt det altfor haardt, at den skulde bære Udgifterne i det Forhold, som denne Lov hjemler, saa er der ikke Noget i Veien for, at enten Regjeringen eller et af de Medlemmer her i Rigsdagen, som maatte være denne By's Talsmand — og saadanne ville der altid findes ved slige Leiligheder — indbringe et Lovforslag om at refundere denne By's Udgifterne i større Omfang end sædvanlig. Men fra den Omstændighed, som jeg her omtaler, gaar det dog ikke an at springe helt ud i den Slutning, som jeg synes, den sidste ærede Taler var tilbøielig til at gjøre, nemlig at man slet ingen Lovgivning skulde have om disse Forhold, at naar disse store Epidemier indtræffe, skulde der altid handles diktatorisk, hvorved jeg forresten skal bemærke, at der jo ikke gives nogen anden Form efter vor Lovgivning, hvorunder der i dette Tilfælde kunde handles diktatorisk, end gennem en foreløbig Lov. Nu vil jeg bede, at man her slet ikke tænker paa de politiske foreløbige Love, og jeg vil da slet ikke sige Andet, end at selv om denne Lov træder i Kraft, kan der naturligvis tænkes Tilfælde, hvor disse Foranstaltninger ikke ere tilstrækkelige, og hvor det kunde blive nødvendigt endda at skride til foreløbige Love for at træffe en eller anden Foranstaltning; intet Mennekte kan jo vide, hvor voldsom, hvor ødelæggende, hvor fordærvelig en Sygdom kan være, en Sygdom, som man maaste endnu slet ikke kjende. Men man skal dog ikke indrette sig paa, at disse Tilfælde skulle indtræde, men paa det Forhold, at visse Dele af Landet blive hjemjogte af de rundt omkring i Verden herskende Sygdomme, hvortil ogsaa Kolera hører. Denne Sygdom optræder jo paa en høist forskjellig Maade, men det hører dog heldigvis til Sjældenhederne, især i de senere Aar, at den optræder saa morderisk som f. Ex. i 1853 her i Kjøbenhavn. Jeg mener derfor, at fra Lovgivningshensynet maa man søge at faae en Lov, som slaar til i det langt overveiende Antal Tilfælde, og det skal man ikke lade være med, fordi man kan tænke sig Muligheden af saa fortvilede Forhold, at ikke en Gang de Forholdsregler, her foreslaas, ville være tilstrækkelige, men at det mulig vilde blive nødvendigt at gaa langt videre. I alt Fald forekommer det mig klart, at en Lovgivningsmagt, som ikke ønsker at give ligefrem Anvisning paa at give provisoriske Love, ikke bør se Sagen fra det Synspunkt, men hellere søge at virke hen til, at man faar en Epidemilovgivning, der som

saet i det langt overveiende Flertal af Tilfælde vil kunne bruges, slaa til, tilfredsstillende Behovet. Hvad dernæst angaar det Endringsforslag, der er stillet af et enkelt Medlem af Udvalget til § 5, skal jeg først bemærke, at det fuldstændig vil ubrugeliggjøre Loven, og jeg ser ikke rettere, end at hvis man vil vedtage et Endringsforslag som dette, kan man ligesaa godt forkaste Loven. Det forekommer mig nemlig at være en aldeles selvmodsigende Fremgangsmaade, at man paa den ene Side vil skabe Autoriteter, nemlig en Sundhedskommission og en Oversundhedskommission, som skulle have Ansvar og træffe de fornødne Foranstaltninger, og man saa paa den anden Side vil stille denne Autoritet under Formynderskab af hvert Steds kommunale Myndigheder, Sogneraadet eller Byraadet, saa at denne sidste Myndighed paa ethvert Punkt skal være i Stand til at negte de paagældende Forholdsreglers Udførelse ved at negte sit Samtykke til Udgifterne. Skulde man ind paa et saadant System, maatte man fornuftigvis ogsaa lægge den anordnende Myndighed og Ansvar for, hvad der gjøres for at bekjempe Epidemier, over paa de kommunale Raad, men saa vilde jo hele den øvrige Række af Bestemmelser i Lovforslaget blive ganske overflødig. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at Bedtæggelsen af det Endringsforslag, som af det ærede Medlem er stillet til § 5, vil ubrugeliggjøre Loven, vil bringe en Inkonsekvens og Forvirring ind i Loven, som gjør, at den slet ikke kan bruges. Den maatte saa fuldstændig omarbejdes, og saa maatte man ind paa det, som fra anden Side betragtet vist ikke er heldigt, nemlig at lægge den egentlige Myndighed med Hensyn til Epidemiens Bekjæmpelse i vedkommende Sogneraads Haand, men saa skal ogsaa Ansvar for det hvile paa den samme Autoritet. Hvad Endringsforslaget til § 21 angaar, er det ganske vist ikke et Endringsforslag af en saa principiel eller indgribende Betydning som det foregaaende, Loven kan selvfølgelig bruges, om ogsaa dette Endringsforslag vedtages; men jeg kan dog ikke indse, hvorfor man egentlig skulde vedtage det; thi det forekommer mig at være en ganske naturlig Ting, at de Udgifter, som anvendes paa en Persons Kur og Pleie i hans Hjem, maa bæres af ham selv. Det er jo en ganske ensidig og urigtig Opfattelse, at dette er Forholdsregler, som slet ikke træffes for hans egen Skyld, men kun for Publikum's, den øvrige Befolkning's Skyld. Nei det, at Vedkommende kommer under Kur, er virkelig en Forholdsregel, der ogsaa træffes for hans egen Skyld, og i